

FOR AT begynde et sted: Kender De Kenn?

Kenn er Kenn André Stilling, p.t. 36 år, født på Nørrebro, tidligere bosat i Bjergby pr. Hjørring, nu på Frederiksberg Allé, oprindeligt kun kunstmaler, senere café-vært — eller måske snarere café-skaber — fra Café Sommersko til Café Victor, ind imellem forlægger (bl.a. for tidskrifterne Victor B. Andersens Maskinfabrik og Strandboulevarden) og idémand i talløse sammenhænge.

HVIS NOGEN ud fra den biografi vil drage paralleller til Andy Warhol er det for egen regning.

Kenns seneste projekt er et forslag til en byfornyelse.

FORSLAGET går slet og ret ud på at fordele Zoologisk Have rundt omkring i byen hvor der er plads og mulighed for det.

Mange steder i byen står husene som en tandrække med gabende tomme huller.

Disse steder kunne man have dyr, levende 3-d dyr. På den måde ville man kunne aflaste Zoologisk Have, der — så længe nogen mindes — ustandselig har klaget over pladsmangel.

Og på den måde ville man bringe dyrene tættere ind på os.

JEG HAR en datter på 2½ år. Hun holder meget af at se fjernsyn, men hun er særdeles kritisk over for programmerne. Når hun er helt utilfreds råber hun 'Ud i vandet!', og det betyder at vedkommende program roligt kan pakke sammen. Når hun har råbt det erklærer hun hvad hun hellere vil have med ordene: 'Mere dyr!'

Når jeg åbner for fjernsynet siger hun forhåbningsfuldt: 'Kommer dyr i aften, far?'

IKKE FORDI jeg tror det er enestående, tværtimod: Det er ikke undtagelsen, det er reglen. Forleden blev en af ungerne i vores lokale vuggestue på hjemvejen vidne til at en mand truede ad sin hund.

'Ham dum', sagde ungen, 'ham ikke li' dyr'.

At være dum, og ikke at kunne lide dyr, det er noget nær synonymt for børn.

Alle børnebøger handler om

Peter Plys, Søren Spætte, Katten Knurre, Musen Miww.

Og voksne har ofte samme målestok. Hver eneste gang man har pågrebet en rovmorder eller en voldtægtsforbryder siger naboerne, at det kan de ikke forstå, og det havde de aldrig troet, for han var altid så god mod sin hund.

BØRN ELLER VOKSNE, vi elsker alle dyr, og vi mennesker er håbløst fortabte i dem, vi spejler os i dem. Selv vort sprog er påvirket af dyrene. Vi er tunge som elefanter, vi bevæger os (især kvinder og indbrudstyre) som katte, vi er grådige som gribbe (i øvrigt højst uretfærdigt!), pladrer som papegøjer eller går lige på som væddere, hvis vi da ikke tilhører typen der bevæger sig som en fisk i vandet.

Og vi genkender os selv i dyrene, de ligner os så meget. Tante Struds, Onkel Næsehorn, Fætter Pingvin, det er vor nærmeste familie. Spørg bare Walt Disney.

Dyr er også et tegnsprog, et menneskeligt tegnsprog. Hvis din kone kalder dig sin tiger mener hun ikke helt det samme som hvis hun siger 'mit lille lam'.

Og selv mener du det kærligt, når du kalder din unge 'lille abe'.

TILBAGE TIL Stillings projekt, som oven i købet har en social side: Ideen giver dyrene tilbage til folket.

I øjeblikket står dyrene i Zoologisk Have, hvor man kan komme eller ikke, og hvor de i praksis tilhører — uanset hvor meget man kalder det Zoo — Landmandsbanken, Brugsen eller Baltica.

Hvis de, dyrene, som Stilling foreslår blev spredt lidt rundt omkring i byen hvor der er tomme grunde, ville de komme hjem til menneskene.

Den moderne københavnner betaler i dag i forvejen umådelige og ufattelige summer i skat, husleje, elektricitet, gas og forsikring. Fortæl os ikke at han eller hun ikke ville give 25 kr. om måneden for en ægte flodhest i gaden!

UTOPI, siger sagkundskaben. (Det siger sagkundskaben altid, det lever den af). Det kan ikke lade sig gøre. Det kan I ikke klare.

Jo, vi kan. Decentraliser dyrene. Giv os selv ansvaret.

De vedlagte planer — arkitekt Gunnar Bertelsens — viser et forslag til et abebur i Rosengården, men det bør ikke forhindre Borgergade i at sikre sig elefantgården eller Kompagnistræde i at abonnere på løvegrotten.

Børnene vil elske det og al-

tid senere tænke tilbage på barndommen og 'vores kamel'. Gadens beboere vil mødes hver aften i skumringen og småsnakke og ryge en cigaret foran buret.

Og jubelen vil ingen ende tage i Griffenfeldsgade, når endelig hun-giraffen bliver gravid.

SELVFØLGELIG kan det lade sig gøre, med en smule fantasi. København ville blive BYEN MED DYRENE, *Animal City* — og for én gangs skyld ville der være noget vi alle kunne stå sammen om, unge som gamle, kunstnere som kræmmere. Turistråd som City Centrér.

Selv punkerne ville elske det.

Og så behøver det jo ikke engang være eksotiske dyr. Et par køer ved Axelborg ville være smukkere end det p.t. udstillede antal af tvangsauktioner.

Og udlændinge ville komme strømmende langvejs fra for at se de tålmodigt græssende tapirer ved Kgs. Nytorv.

DER ER huller nok at fylde ud i byen. Det eneste der kan fylde dem er fantasi.

Lidt af den fantasi, byplanlæggeren Kenn André Stilling i hvert fald ikke mangler. DAN TURÉLL